

Tabor oz. trening pripovedovalstva za LGBTQ+ mlade (22. – 25. 8.2019)

Z društvom Parada ponosa smo spakirale_i vsa ličila, ekstravagantne obleke in toliko bleščic, kot smo jih premogle_i, ter se odpravile_i na prvi Paradin tabor, organiziran za mlade LGBTQ+ osebe. Brez skrbi, s seboj smo vzele_i tudi tonno vegetarijanskih in veganskih prigrizkov, z našimi "dietami" pa smo, kot so nam zagotovile_i v zaposlene_i, v kuhinji ČŠOD-ja Rak povzročile_i kar nekaj težav.

Za štiri dni smo konec avgusta pobegnile_i sivini ljubljanskih ulic in se podale_i v prečudoviti Rakov Škocjan. Lahko ste prepričani, da je prva stvar, ki smo jo organizatorke_ji naredile_i, ko smo prispele_i na našo končno destinacijo, to, da smo se podale_i v gozd v iskanju naravnih mostov, divjih rek in rahlo strašljivih jam.

Na prvi pogled sanjsko preživetje podaljšanega vikenda, ki pa je bilo vse prej kot preprosto. Trening pripovedovalstva - to je bil koncept našega prvega tabora. S skupino trenerk_jev smo se zadnje mesece same_i udeležile_i podobnega treninga in se nato ambiciozno lotile_i samega organiziranja našega tabora. Moram priznati, da sem bil med pripravi presenetljivo miren, saj sem vedel, da bom na taboru med prijatelji in zdelo se mi je, da nič ne more iti narobe.

Pripovedništvo je tako odprta tema, da si lahko vsaka oseba izbere zgodbo iz svojega življenja, ki jo želi deliti, pri tem da je pozorna na svoje meje in se po njih ravna. Očitno sem pozabil, da sem v družbi samih pogumnih ljudi, navajenih premikati svoje meje iz dneva v dan, ker so me s svojimi zgodbami presenetile_i. Vsak_a od njih je s svojo zgodbo stopil_a korak naprej in se na tak način počasi začel_a zdraviti travme, prisotne v zgodbi. Udeleženka_ec je dobival_a podporo pri deljenju temnih delov svojega življenja. Kot sem že omenil, sem tudi sam sodeloval pri treningu pripovedovalstva, preden sem se pridružil trenerski ekipi, in tako sem imel večji pregled nad čustvi, skozi katera so šle_i udeleženke_ci na našem taboru. Pozabil pa sem na največjo razliko med svojim in njihovim treningom. Sam sem šel skozi proces v več tednih oziroma mesecih, medtem ko so one_i ves trening opravile_i v štirih dneh. Seveda smo s trenersko ekipo ustvarile_i program, ki je dajal našim udeleženkam_cem čas zase, čas za razmislek, čas za druženje, smeh in petje, da so se tako sprostile_i in se niso preveč ujele_i v grozote preteklosti, o katerih so morale_i intenzivno razmišljati. Imele_i so tudi možnost, da kadarkoli pri katerikoli delavnici niso sodelovale_i, vedno smo jim tudi ponavljale_i, naj poslušajo svoje telo in pazijo na svoje meje. Na voljo jim je bila tudi varna oseba, s katero so se lahko kadarokoli pogovorile_i. Kljub vsem preventivam, smo že drugi dan ugotovile_i, da moramo zmečkati idejo prvotnega urnika in jo odvreči v koš. Pomanjkljivosti našega prvotnega urnika smo morale_i sproti prirejati. Vedno smo bile_i v kontaktu s potrebami skupine, komunicirale_i smo z udeleženkami_ci in začele pisati urnik glede na njihove želje in potrebe. Kot se je pri koncu tabora izkazalo, je bila ta ideja uspešna, saj so bile povratne informacije s strani udeleženk_cev dobre.

Tekom tabora pa smo se vse_i naučile_i veliko novega. Jaz, na primer, sem se začel še bolj zavedati, kako osvobajajoče je deliti svojo zgodbo pred ljudmi, saj spustiš iz sebe del svojih travm preteklosti. V vsakdanjem življenju bom po taboru z zgledom, ki so mi ga postavile_i udeleženke_ci, bolj pripravljen deliti zgodbe s prijatelji_cami in znankami_ci, kdo ve, mogoče celo pred občinstvom. Zdaj se zavedam, da ima vsak_a od nas osebne izkušnje, prek katerih

se lahko povežemo prav z vsako_im, ki jo_ga srečamo v življenju. Posebno v LGBTIQ+ skupnosti, kjer so težke izkušnje še bolj prisotne.

Čeprav sem bil že nekajkrat udeleženec LGBTIQ+ taborov, je bila to zame nova izkušnja, saj sem se tokrat prvič preizkusil v vlogi trenerja. Izzivi, ki so prišli z vlogo trenerja, so bili drugačni, kot sem si predstavljal. Največja in najbolj presenetljiva naloga je bilo vzdrževanje enakovrednega odnosa z udeleženkami_ci, saj so vse_i med sabo delile_i svoje izjemne zgodbe, medtem ko sem bil jaz le poslušalec. Tako sem se lahko povezal z zgodbami drugih, vendar se one_i z mojimi niso uspele_i. Ko sem se zavedel, kako rad bi jim povedal še svojo zgodbo, da bi tudi jaz z njimi delil to, kar so udeležene_ci z mano, sem se vprašal, če nismo mogoče tabora zastavile_i na napačen način - če bi bilo za udeležene_ce mogoče boljše, če bi se tudi me_i trenerke_ji odločile_i deliti svoje zgodbe. Mogoče bi se tako vsa skupina lahko bolj povezala in odnosi med nami bi se lahko poglobili.

Na koncu sem ugotovil, da to ni predstavljalo prevelike ovire, saj smo se kot skupina vseeno odlično povezale_i, vendar bi najverjetneje ob ponovni organizaciji takega ali podobnega tabora spremenil program tako, da bi pri tem, ko udeležene_i prvič povedo svojo zgodbo, tudi me_i trenerke_ji delile_i zgodbe, ki smo jih same_i pripravile_i v sklopu našega treninga.

Naša skupina trenerk_jev je bila najboljša, kot bi lahko bila. Poimenovali smo se *the dream team* in med sabo smo bile_i ne nazadnje zelo povezane_i, saj smo poleg tega, da smo same_i skupaj bile_i prej udeležene_i na podobnem treningu, tudi kar nekaj celotnih dni preživele_i skupaj v pripravah na tabor in načrtovanju le-tega. Kot skupina smo tekom tabora med drugim tudi skupaj tekmovali_i v improvizacijskih disciplinah, organiziranih na družabni večer, ter – seveda - v nepozabni izvedbi *Total Eclipse of the Heart* na tekmovanju v karaokah. Med seboj smo si nudile_i podporo in vedno smo preverjale_i, ali smo pozorne_i na svoje meje, da ne glede na to, da moramo skrbeti za udeležene_ce, skrbimo tudi zase. Če bi organiziral tabor še enkrat, si ne bi mogel zamisliti, da bi ga organiziral s komerkoli drugim.

Po taboru, zdaj, ko gledam nazaj, se še bolj zavedam pomena tega in podobnih treningov. Naš cilj, opolnomočiti LGBTIQ+ osebe, da na glas povedo svoje zgodbe, mogoče prvič, pred sabo in pred drugimi, da prostor za zdravljenje, spremembo in upanje - ne samo pripovedovalkam_cem, ampak tudi poslušalkam_cem. Vsekakor sem mnenja, da potrebujem več podobnih taborov, kjer se organizatorke_ji osredotočamo na opolnomočenje mladih oseb, posebej znotraj LGBTIQ+ skupnosti, saj vse_i včasih potrebujemo pogum, potrditev in podporo. Vse_i v sebi potrebujemo zagotovitev, da nismo same_i, in ta tabor je meni osebno, in verjetno vsem sodelujočim, dal prav to.

(Lan, 23)